

Babūneli

Mona babūnis vards i Petruneli. Žmuonis anon vadèn Petruoni. Bet aš šauku babūneli, u kartas babuseli. Nu kāp unt lēižovi užen. Ana i mona pats brungiausis žmuogus. Aišku, aš nesu sirata. Toru i muotina, i tieva. Bet, kad anei īr vēsa laika užsijiami i nator kuntrībīs. Jagu tik kas natēp, tujau gerkli atidara i klīk. U babuneli tik pērštu pagrūmuo, ontakius užlauž... i viel šīpsuos.

Prisiminu, ka pēršta prisispaudžiau basiosdama, parliekiau i truoba žliumbdama. U tievs i sāka:

– Kuo bliaudi kāp uožka? Kėšk kėta būs geriau. U da geriau – iškėšk lēižovi, ta nabūs kuo bliauti!

Tik vēina babuneli monēm suprāta. Aprėša pēršta, apkabėna, i vēsas biedas baigies. Arba ka parlieki iš lauka prisisiotusi, alkana kāp vėlks, u da nieka nier išvėrta. Pabundīk pasigraibīti pu šipalius! Ka dous muotina su mazguotiuviu par nagus, daugiau nalīsi. U babuneli na tik dounas abraaka atrėiks, bet da i svėista sturiau užteps.

U vakarās aš niekāp nasulauku, kada babuseli atsisies pri pečiaus strienu pasišėldīti. Pirmiau pajem šokas, monei plaukelius sušukoun, kaselis supėn, i galus šniurukus irėš. I praded pasakuoti. U muotina su tievu i če monis nasupront. Sāka:

– Kuo če kvaršini vākou galva su tās pramislās.

Bet mes su babuneli nakreipam diemesi. Tagu šnek kon nuor, u mes keliaunam i pāsaku karalīsti.